

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Kui me leidsime
kodu*

Originaali tiitel:
Susan Mallery
When We Found Home
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Susan Mallery, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10350118
ISBN 978-9949-82-299-7

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Olen ikka olnud seda usku, et kuigi me ei saa võtta midagi ette
selle perekonnaga, kuhu oleme sündinud,
saame ise rajada perekonna, mis on meile südame järele.
Mina olen teinud niiviisi kogu elu: olen leidnud imelised mentorid,
armastavad sõbrad, kes on mulle alati toeks ka siis,
kui ma ise enam endasse ei usu.
Õeldakse, et sa pead õitsema seal, kuhu sind on istutatud.
Mina ütleksin pigem nii, et kõigepealt tuleb leida aed, mis teeb su
tõeliselt õnnelikuks, siis aga lase käia ja puhke seal õide.

Käesolev raamat on kõigile teile,
kes te olete oma perekonna oma südant kuulates ise valinud.
Loodan, et teid armastatakse ja peetakse kalliks selliste õitena,
nagu te olete.

ESIMENE PEATÜKK

VAADATES, kuidas ülikonda kandev mees lähenes, üritas Delaney Holbrook mitte unustada, et teda ei huvita enam ülikondi kandvad mehed – täpsemalt öeldes ei huvitanud teda enam ükski mees ja enamik ülikondi. Ta oli uus inimene, tal olid uued ja üllamad eesmärgid, kuigi ta oskas endiselt hinnata hästi istuvat ülikonda. Ja ilusaid siniseid silmi. Ja tugevat lõuajoont. Ja mehe kõnnakut. Mehel oli väga sihikindel kõnnak, mis mõjus uskumatult kütkestavalt. Delaney ohkas. Nii palju siis sellest, et teda ei huvita enam ülikondi kandvad mehed.

Ta ootas, kuni mees oli otse tema ees, ja andis alles siis alla kiusatusele ning ütles: „See on kestnud juba kuus nädalat ja hakkab muutuma üsna tõsiseks. Kas sa ei leia, et mul oleks aeg sinu nime teada?”

Tal polnud aimugi, kuidas mees võib reageerida. Ta oli täiesti valmis selleks, et mees saadab talle jäise pilgu ja keerab kanna peal ringi, sest sellel konkreetset ülikonda kandval mehel oli väga muljetavaldav jäine pilk. Delaney oli näinud seda rohkem kui ühel korral, kuigi siis oli see suunatud teistele. Aga mees ei saatnud talle kurja pilku. Hoopis naeratas. Ei, see polnud õige. Mees mitte lihtsalt *naeratas*, vaid saatis talle seksika naeratuse, mis mõjus nagu löök allapoole vööd, selle tulemusena tundis Delaney erutust ja end tobedana ja õige pisut lootusrikkana.

Tõeline Pandora laegas.

„Mina olen Malcolm.”

Mehe hääl oli jäme ja mehelik ja selles oli parasjagu nii palju kähedust, et Delaney selga mööda jooksis rõõmujudin.

„Tere hommikut, Malcolm.” Ta osutas oma nimesildile. „Delaney, kuigi see on sul juba teada.”

„Jah.”

„Tavaline?”

Malcolm tellis alati suure kuuma topelt late. Kuigi ta saabus igal hommikul täpselt kell seitse nelikümmend, möödus fuajee keskel paiknevast kohvibaarist, kus oli sel ajal alati palju rahvast, ja sammus otsemat teed peentesse kontoritesse viiva eralifti poole, mille kasutamiseks oli vaja kaarti või turvamehest saatjat. Aga millalgi keskhommiku paiku tuli ta alla oma hommikust latet tellima.

Delaney vahetus lõppes kell kümme ja ta oli tabanud end – nagu viimane tobu – rohkem kui ühel korral kauemaks jäämast, et mehe tellimus vastu võtta. See jabur tõsiasi oleks pidanud valmistama talle piinlikkust, kuigi ei valmistanud. Selle asemel et end noomida, öeldes, et kahekümne üheksa aastasena oli ta liiga vana, et armuda kena välimusega võõrasse, eelistas ta mõelda, et aeg parandab tõesti haavad ja et – nagu ta oligi arvanud – ta on enam kui valmis naasma normaalsesse ellu... olgu see siis milline iganes.

„Tavaline,” kinnitas mees, ulatades talle koos kõrge valge kruusiga taaslaetava kaardi kohvi eest tasumiseks. Delaney tõmbas kaardi kassast läbi ja pani mehe kohvi jooksmata.

Delaney kolleeg Luzia võttis põlle eest. „Lähem lattu,” ütles ta. „Saad üksi hakkama?”

„Jah.”

Luzia naeratas enne leti tagant lahkumist viisakalt Malcolmile ja läks läbi fuajee laos suunas.

Viimaks ometigi üksi, mõtles Delaney, püüdes kõigest väest mitte naerma puhkeda. Tal polnud vähimatki tahtmist seletada, mis talle nalja teeb.

Malcolm pistis kohvikaardi tagasi rahakotti ja küsis Delaneylt: „Sa oled siin uus?”

„Suhteliselt. Olen olnud siin ligemale kaks kuud.” Ta kallutas väikest metallkannu toru alla pannes. Tuttav sisin ja kurin. Ta valas Malcolmile ulatatud kruusi neli portsu espressot.

„Sina töötad Alberto’s Alfrescos.” Ta osutas logole kruusil. „Kogu see hoone on sinu firma oma ja meie väike kohvibaar on siin üürnik. Hmm, kas see tähendab, et sina oled minu boss?”

Mees naeratas. „See on ohtlik teema.”

„Miks? Mulle tundub, et sulle meeldib boss olla.”

„Mitte kogu aeg.”

„Enamiku ajast,” aasis Delaney. „Selleks, et see poleks tōsi, on sinu ülikond liiga uhke.”

„Mis kogemused sinul ülikondi kandvate inimestega on?”

„Kuulusin ka ise varem nende sekka.”

„See on ootamatu.” Üks kulm kerkis. „Enam mitte?”

„Ei. Otsustasin valida teise suuna.” Delaney valas vahustatud piima kruusi. „Ma tean, et see küsimus on sul keele peal, nii et vastus sellele on: see oli minu enda otsus.”

Teatud mõttes, mõtles Delaney. Otsus teha karjääris kannapööre oli olnud tema enda oma – selleni viinud olukord aga mitte.

„Mis suund see on?” küsis Malcolm.

„Minust saab loodusravitseja.” Ta ootas segadust väljendavat ilmet ja lisas: „See on...”

„Ma tean, mis asi on loodusravi. Selle põhimõte on kasutada ravis nii traditsioonilise meditsiini kui ka loodusest pärit vahendeid.” Ta suunurk kerkis. „Minu vanaisa majapidajanna vennatütar õppis Bastyri ülikoolis nõelravi või midagi sellist. Kas sa õpid seal?”

Delaney jättis tähelepanuta tōiga, et mehe vanaisal on majapidajanna – ülikond ise viitas juba sellele, et mees on jõukas, nii et see ei tohiks tulla üllatusena. „Selline plaan mul on. Et seal õppida, peab mul olema loodusteadustes ja matemaatikas teatud tase, aga kuna ärijuhtimise õpinguteks polnud seda vaja, pidin minema tagasi kolledžisse.” Ta raputas pead. „Ma pole juba pikka aega midagi õppinud. Mu aju on kogu selle värgi pärast mu peale üsna kuri.”

Malcolm rüüpas kohvi. „Mis ained sa võtsid?”

„Bioloogia ja algebra.”

Malcolm kirtsutas nina. „Soovin sulle edu.”

„Täna. Alguses pidin lugema iga peatükki kolm või neli korda, et mulle üldse midagi meelde jääks. Nüüd piisab juba kahest korrast. Aga laboritōd on huvitavad. Kolme nädala pärast peame hakkama lahkama. Ma kardan seda.”

„Verd ei tohiks ju olla. Mis iganes see ka poleks, on see juba pikka aega surnud.”

„Aga ikkagi. Noad, lõikamine, organid.” Delaney vōbistas õlgu.

Mehe sinistes silmades välkus naer. „Kas praegu pole mitte õige koht meenutada sulle, et sa õpid sisuliselt arstiks?”

„Nojah, saan ise ka aru, kuidas see kõlab. Üritan selle peale mitte mõelda, aga saan aru.”

Nad vaatasid teineteisele otsa. Delaney tundis... *midagi*. Vast ehk pinget või millegi tajumist. Mis iganes see ka oli, oli tal hea meel, et see kinnitas, et ta on elus, suhteliselt terve ja läheb oma eluga edasi. Maakera keerles ringi ja maailm vedas teda endaga kaasa.

„Pean minema tagasi tööle,” ütles Malcolm.

Delaneyl oli tahtmine uskuda, et mehe hääles oli kübeke vastumeel-sust, aga ta polnud selles päris kindel. Kuid sellele mõelda oli ikkagi tore.

„Mina samuti.” Ta heitis pilgu kellale. „Või pigemini küll koju, et enne kooli paar tundi õppida. Toredat päeva, Malcolm.”

„Sulle samuti, Delaney.”

Malcolm kõhkles hetke, enne kui keeras ringi ja läks liftide poole. Delaney vaatas talle järele ja kujutas ette, et mees keerab ringi ja kut-sub ta lõunat sööma. Või õhtusöögile. Jah, õhtusöögile oma jahil. Või siis sõidavad nad hoopis mehe helikopteriga mõnda mõnusasse kohta, kuigi ta ei osanud öelda, kuhu Seattle’ist helikopteriga sõita. Portlandi? Vancouverisse. Ooo! Lausa teise riiki!

Nii või teisiti kutsub mees ta õhtust sööma ja nad...

Ta puhkes piimakannu pestes naerma. Ta koristas kõik ära, et koh-vik oleks Luzia ja järgmise vahetuse saabumiseks korras. Mida nad siis Malcolmiga teevad? Söövad õhtust? Suudlevad? Armuvad?

Vaevalt küll. Neil polnud midagi ühist. Aastate eest, kui tema töötas finantsalal, vast ehk küll. Aga siis oli tema kihlatud Timiga. Ta poleks Malcolmiga üldse märganudki.

„See pole üldse oluline,” ütles ta põlle eest võttes endamisi. Temal olid oma plaanid ja unistused ja lootused. Ei midagi sellist, mida ta oleks omal ajal ette kujutanud, aga pärast kõike seda, mis ta oli läbi elanud, tundusid need õiged. Ta õpib teisi inimesi tervendama ja kui õpingud on läbi, võib tal avaneda võimalus ka ise terveneda.

* * *

Alberto's Alfresco kontorid olid kahekümne nelja korruselise hoone viimasel kolmel korrusel. Ülejäänud ruumid rentis firma välja. Rentnike seas oli üks hambaarst, kolm advokaadibürood ja Amazon. Viimase käes oli kuus korrust, kus rahvas liikus ööpäev läbi ja töötajad ei rääkinud kellegagi, kes seal ei töötanud. Malcolm Carlesso lootis, et nad ehitavad tehisintellektiga droone. Talle meeldisid ulmefilmid. Oleks päris vahva, kui mõne filmi süžee teostuks päriselus. Või vahest süiski mitte, mõtles ta viimasele korrusele sõites. Tal polnud vähimatki tahtmist sattuda majast väljudes kurja drooni kuulirahe alla.

Malcolm väljus liftist. Keset tööpäeva oli kõikjal rahvast: koridorides, nõupidamisruumides, kontorites telefoniga rääkimas. Alberto's Alfresco oli vilgas, paljurahvuseline, mitmemiljardilise käibega firma.

Kuigi firma oli olnud alati edukas, oli see olnud veel kõigest paari aasta eest palju väiksem. Malcolm oli liitunud firmaga kohe pärast ülikooli lõpetamist. Ta oli otsustanud firma suuremaks kasvatada ja panna vanaisa – kelle nime firma kandis – tema üle uhkust tundma. Kahe aasta eest oli Malcolmi missioon omandanud eesmärgikindluse, näis, et ta ei vabanegi sellest.

Ta möödus oma toast ja läks finantsjuhi Santiago Trejo kabinetti. Santiago oli liitunud Alberto's Alfrescoga poolteise aasta eest, kui Malcolm löi ta ühest edukast riskifondist üle. Kahekesi koos moodustasid nad aukartust äratava tiimi.

Malcolm noogutas tervituseks Santiago assistendile, kes valvas avatud ukse ees, sisenes suurde nurgapealsesse kabinetti ja võttis istet. Santiago rääkis telefoniga. Ta naeratas Malcolmi nähes ja tõmbas kähku kõne otsad kokku.

„Idaranniku kvartalinumbrid ei klapi,” teatas Santiago heatujuliselt. „Meie sõbrad raamatupidamises ajavad mingit jama. Pidin neile selgitama, et me ei talu segadust. Rohkem seda ei juhtu.” Ta pidas pausi. „Mis on?”

Malcolm keeras pilgu Seattle'i panoraamilt ja Pugeti lahelt sõbrale.

„Mis mõttes?”

„Midagi on. Mis juhtus? Sa oled kuidagi...” Santiago kulm läks kipra, just nagu ta üritaks millestki sorti saada. „Teistmoodi. Mis juhtus? Kas sa leidsid mõne uue trühviõli tarnija?”

„Mitte midagi pole juhtunud,” kinnitas Malcolm ja osutas kruusile. „Käisin kohvi toomas.”